

РЕШЕНИЕ

№ 6600

гр. София, 04.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 04.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6689** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба с вх. № 16917 от 16.07.2012 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от Д. И. И. срещу заповед № АД 3543 от 23.01.2012 г. издадена от началник група „Административно-наказателна дейност“ (АНД) в Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство (МПС), тъй като последният не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 ЗДвП да върне свидетелството поради причина, че е загубил правоспособността си.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на заповедта, като издадена в противоречие с административнопроцесуалните правила и при нарушение на материалноправните разпоредби. Оспорващият сочи, че незаконосъобразно административният орган е приел, че е надлежно уведомен и е получил всички цитирани в заповедта наказателни постановления (НП) и същите са влезли в законна сила. Оспорената заповед е издадена на 23.01.2012 г., а му е връчена на 13.06.2012 г., без да е уведомяван за наличието ѝ и без да тя му се съобщи по смисъла на чл. 61 от АПК. Не е известен чрез писмено съобщение, че са му отнети повече от 2/3 контролни точки. Предвид изложеното счита, че не са налице материалноправните предпоставки

за налагане на ПАМ. Претендира отмяна на атакуваната заповед.

Ответникът – Началник група „Административно-наказателна дейност“ (АНД) в Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Излага, че от представените доказателства по безспорен начин е установено, че посочените в заповедта НП са връчени на жалбоподателя и са влезли в законна сила. Заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на материалноправните предпоставки. Моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, I-во отделение, 42-ри състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт - заповед № АД 3543 от 23.01.2012 г. издадена от началник група АНД в ОПП при СДВР на спрямо Д. И. И. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изнемване на свидетелството за правоуправление на МПС № 27513104 категории *ВС**М*, издадено от ОПП – СДВР, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат (Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г.), на водача са отнети 58 контролни точки, въз основа на следните връчени влезли в сила НП: НП № 102092 от 03.10.2003 г. – 1 контролна точка; НП № 46275 от 18.05.2005 г. – 2 контролни точки; НП № 121223 от 29.09.2006 г. – 6 контролни точки; НП № 132334 от 17.10.2006 г. – 12 контролни точки; НП № 2212/1355/07 от 26.11.2007 г. – 7 контролни точки; НП № 57559 от 12.05.2008 г. – 10 контролни точки; НП № 87171 от 04.07.2008 г. – 8 контролни точки и НП № 93953 от 13.08.2009 г. – 12 контролни точки.

Констатирал е също така, че И. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си управление на МПС след като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДП. Предвид така установеното е направил извод, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане спрямо И. на спорната ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Заповедта е връчена на оспорващия на 13.06.2012 г.

В придружителното писмо, с което жалбата на И. и административната преписка по издаване на заповедта са изпратени в съда, е посочено, че НП № 102092 от 03.10.2003 г., с което се отнема 1 контролна точка на оспорващия не може да бъде предоставено, тъй като е унищожено. Представен е протокол с рег. № 9993 от 05.07.2011 г., за унищожаване на документи, които съдържат данни за наложени административни наказания и принудителни административни мерки по ЗДвП в ОПП при СДВР, от който е видно, че по административно наказателни преписки за периода от 01.01.2003 г. до 31.12.2003 са унищожени 151829 документа, поради изтекъл срок на съхранение. От представено по делото НП № 46275 от 18.05.2005 г. е видно, че същото е връчено лично на И. на 19.05.2005 г. и е влязло в сила на 27.05.2005 г. С влизането му в сила на лицето са отнети 2 контролни точки.

НП № 121223 от 29.09.2006 г. е връчено лично на И. на 13.10.2006 г. Обжалвано е от

лицето и е потвърдено с решение от 13.08.2007 г. постановено по н.а.х.д. № 15498 по описа за 2007 г. на Софийски районен съд (СРС), 94-ти състав. НП е влязло в сила на 10.10.2007 г. С влизането му в сила на лицето са отнети 6 контролни точки.

НП 132334 от 17.10.2006 г. е връчено лично на И. на 26.10.2006 г. и е влязло в сила на 02.02.2007 г. С влизането му в сила на лицето са отнети 12 контролни точки.

НП 132334 от 17.10.2006 г. е връчено лично на И. на 26.10.2006 г. и е влязло в сила на 02.02.2007 г. С влизането му в сила на лицето са отнети 12 контролни точки.

НП № 57559 от 12.05.2008 г. е връчено лично на И. на 17.05.2008 г. Обжалвано е от лицето и е потвърдено с решение № 1556 от 04.12.2009 г. постановено по н.а.х.д. № 7067 по описа за 2009 г. на АССТ, XII-ти касационен състав. НП е влязло в сила 04.12.2009 г. С влизането му в сила на лицето са отнети 10 контролни точки.

В НП № 87171 от 04.07.2008 г., с което на оспорващия се отнемат 8 контролни точки, е посочено, че същото е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 21.07.2009 г. В НП е отразено, че същото е влязло в сила на 29.07.2009 г.

В НП № 93953 от 13.08.2009 г., с което на оспорващия се отнемат 12 контролни точки, е посочено, че същото е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 11.06.2010 г. В НП е отразено, че същото е влязло в сила на 19.06.2010 г. От представена докладна записка от 11.06.2010 г. на технически сътрудник до началника на ОПП при СДВР е видно, че на посочената дата е посетен адресът на оспорващия, но лицето не е намерено на адреса и друга информация за него не е установена. Предвид посоченото съдът приема, че наказващият орган е изпълнил изискванията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и НП следва да се счита за връчено от отбелязаната върху него дата – 11.06.2010 г. От този момент започва да тече 7-дневният преклузивен срок за обжалването му. Тъй като липсват данни за предприети действия за обжалването му от страна на оспорващия, правилно в НП е отбелязано, че същото е влязло в сила на 19.06.2010 г.

Във връзка с отправено от ответника искане от трето неучастващо по делото лице – Районно управление „Полиция“ – [населено място] е представено НП № 1355/07 от 23.10.2007 г., връчено на 08.01.2008 г., с което на Д. И. И. са отнети 7 контролни точки. Липсва отбелязване дали НП е влязло в законна сила.

Със заповед № Из-1393 от 09.08.2007 г., министърът на вътрешните работи, на основание чл. 23, т. 11 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ редица длъжностни лица, между които началник група АНД в ОПП при Столична дирекция „Полиция, правопреемник на която съгласно пар. 109 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 69 от 2008 г.) се явява СДВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 АПК преклузивен 14 - дневен срок. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, която има право и интерес от оспорването, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове

посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 157, ал. 1 от ЗДвП при издаване на свидетелство за управление, притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат (отм., по-надолу в текста само „Наредба № I-139 от 16.09.2002 г.“), разписва, че при първоначално издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство, притежателят му получава първоначален максимален размер от 39 (тридесет и девет) контролни точки за отчет на извършените от него нарушения на ЗДвП. Същото предвижда и нормата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № Из – 1959 от 27.12.2007 г. Съгласно предписанието на чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. (отм.), отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Нормата на чл. 3, ал. 1 от действащата Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г. е аналогична. Според чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Видно от посочените разпоредби отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на наказателното постановление. Водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен, по силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. За неизпълнение на това, произтичащо от закона задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено налагане на принудителната административна мярка “изземване на свидетелството за управление”.

На фона на така очертаната правна регламентация и представените и неоспорени по делото доказателства, съдът намира, че доводът на И. за незаконосъобразност на спорната заповед е неоснователен.

Оспорената в настоящето производство ПАМ е издадена на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Като фактическо основание за издаването ѝ е посочено, че поради отнети на И. 58 контролни точки с осем влезли в сила наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, но не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ - изземване на свидетелството за управление на МПС, е наличието на влезли в сила наказателни постановления, с които са му отнети максимално допустимия брой контролни точки.

В случая от административния орган не са представени две от посочените в заповедта наказателни постановления, послужили като основание за налагането на ПАМ, а именно: № 102092 от 03.10.2003 г., с което на оспорващия е отнета 1 контролна точка (за което се сочи, че е унищожено) и № 2212/1355/07 от 26.11.2007 г., с което на оспорващия са отнети 7 контролни точки. Непредставянето посочените в заповедта наказателни постановления препятства съда да извърши проверка, както относно съществуването им, така и относно това дали същите са влезли в законна сила към момента на издаването ѝ. Представеното НП № 1355/07 от 23.10.2007 г. се различава от отразеното в заповед № АД 3543 от 23.01.2012 г. НП като номер и дата на издаване. С оглед на изложеното, не може да се приеме, че именно него е имал предвид административният орган при издаване на заповедта. Наред с това липсва отбелязване

дали и кога НП е влязло в законна сила. От административния орган не е доказано и изпълнението на процедурата по връчване на НП 87171 от 04.07.2008 г. на оспорващия по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, а именно – не са представени доказателства, че той не е намерен на посочения от него адрес на датата отбелязана в НП. Предвид изложеното не може да се приеме, че НП № 87171 от 04.07.2008 г., е влязло в сила, съответно – че са отнети на оспорващия посочените в него 8 контролни точки.

Независимо от това, от представените по делото влезли в сила НП, а именно: НП № 46275 от 18.05.2005 г., с което на оспорващия са отнети 2 контролни точки; НП № 121223 от 29.09.2006 г., с което на оспорващия са отнети 6 контролни точки; НП № 132334 от 17.10.2006 г., с което на оспорващия са отнети 12 контролни точки; НП № 57559 от 12.05.2008 г., с което на оспорващия са отнети 10 контролни точки и НП № 93953 от 13.08.2009 г., с което на оспорващия са отнети 12 контролни точки, се установява, че на И. са отнети общо 42 контролни точки. Липсват твърдения и данни оспорващият да е възстановил отнетите с посочените НП контролни точки. Поради това съдът приема, че при издаването на спорния административен акт, органът е извършил правилна преценка за наличие на посоченото в него фактическо основание – изчерпване на лимита на предоставените на И. контролни точки. Оспорващият е загубил придобитата правоспособност и за него е съществувало задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП - да върне свидетелството си управление на МПС, което задължение същият не е изпълнил.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Задължението на административния орган по чл. 5, ал. 3 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. (отм.) за уведомяване на водача при отнети 2/3 от общо определения брой контролни точки не е предпоставка за възникване на задължението за връщане на свидетелството за управление, а представлява част от информационно-статистическата дейност на контролния орган. Неизпълнението на посоченото задължение не е процесуално нарушение от съществен характер, водещо до незаконосъобразност на атакуваната заповед. То не засяга правото на защита на оспорващия до степен, че с изпълнението на задължението за уведомяване би имало вероятност за друг изход на развилото се административно правоотношение. Наред с това Наредба № 13-1959 от 27.12.2007 г. не съдържа аналогично задължение. Съгласно чл. 7 от Наредбата информация за броя на наличните контролни точки се предоставя след подаване на заявление от водача на МПС и след заплащане на държавна такса. В хода на настоящето производство се установи, че до момента на влизане в сила на Наредба № 13-1959 от 27.12.2007 г. на оспорващия не са били отнети 2/3 от общо определения брой контролни точки. Отнети са му били общо 20 контролни точки по влезли в сила НП № 46275 от 18.05.2005 г.; НП № 121223 от 29.09.2006 г. и НП № 132334 от 17.10.2006 г., поради което за административния орган не е възникнало предвиденото в чл. 5, ал. 3 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. (отм.) задължение за уведомяване.

Предвид всичко изложено съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с условията за нейната законосъобразност и не са налице основания за отмяната ѝ.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 5 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Д. И. И. срещу заповед № АД 3543 от 23.01.2012 г. издадена от началник група „Административно-наказателна дейност“ в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която спрямо Д. И. И. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: